

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem v právní věci

žalobce: **M. G.**, narozený X,
státní příslušník X,
bytem X,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2019, č. j. CPR-1918-7/ČJ-2019-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 5. 12. 2019 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí P. Č. r., K. ř. p. S. k., O. c. p., O. p. k., p. a e. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 11. 2018, č. j. KRPS-250903-25/ČJ-2018-010023-SV. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území států E. u., v délce X m.

2. Dle žalované správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v Č. r. vykonával závislou práci minimálně dne X, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území Č. r. Správní orgán I. stupně si vyžádal závazné stanovisko M. v., podle něhož zde není překážka vycestování, a m. v. jej následně potvrdil. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že se správní orgán I. stupně dostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Uložit správní vyhoštění žalobci je povinností správního orgánu přímo navazující na zjištění, že naplnil příslušnou skutkovou podstatu, nedojde-li k závěru, že by to bylo nepřiměřené. To se v dané věci nestalo. Uložení správního vyhoštění po dobu j. r. je přiměřené vzhledem k okolnostem případu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce nejprve namítl, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, jak jí to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a dále si neopatřila dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce se nedopustil nelegálního výkonu zaměstnání, neboť na území Č. r. nevykonával žádnou soustavnou a závislou práci a nenacházel se ani v jakémkoliv pracovněprávním vztahu. Nejsou tedy u něho naplněny všechny aspekty práce, jak jsou definovány v zákoníku práce. Žalobce dále nesouhlasí se závazným stanoviskem M. v. ze dne 10. 10. 2019, neboť na v. U. neustále probíhá v. k. (srov. zprávu o zemi původu), jehož důsledky dopadají negativně na obyvatelstvo na celém území U. Žalovaná navíc porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Žalobce má za to, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě po posouzení žalobních námitek odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že v daném případě postupovala v souladu s právními předpisy, proto navrhla zamítnutí žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne X kolem X hodin byl žalobce zastížen při pobytové kontrole v pracovním oděvu při výkonu s. p. (u. p. s.) v obci B., kde probíhala s. r. d., na které pracovaly osoby u. národnosti. Žalobce se sice prokázal platným cestovním pasem s p. vízem typu X, účel vydání X, s platností od X do X, avšak neměl žádné platné

pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území Č. r. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Žalobce při výslechu uvedl, že dne X přicestoval na S., tam pobýval asi d. m. a poté odjel do Č. r., kam si přijel přivydělat, neboť na U. není žádná práce. Po příjezdu do Č. r. se zadarmo ubytoval v P. Na s. v B., kde prováděl v. o. z., pracoval asi t. na základě ústní dohody s prostředníkem I., který mu zadával pracovní úkoly a poskytl mu pracovní nářadí. Pracovní oděv měl vlastní. Na místo je vozil I., poslední týden si žalobce na dojíždění do práce půjčil auto od k. Měli dohodnutou odměnu X Kč za hodinu práce. Nevěděl, komu s. patří. Tušil, že na území Č. r. nesmí pracovat bez platného povolení k zaměstnání, případně bez živnostenského listu, ale neznal přesné následky. Pracovní povolení nemá. Závěrem uvedl, že v Č. r. nenavázal žádné vztahy a nemá zde žádné závazky. Ve vycestování mu nebrání žádná překážka, neboť pochází ze Z. o.

7. Součástí spisu jsou dále fotografie žalobce přítomného na pracovišti, sdělení Ú. p. Č. r. ze dne 5. 9. 2018 a závazné stanovisko M. v. k možnosti vycestování žalobce na U. ze dne 3. 10. 2018. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady a poučil ho o možnosti vyjádřit se k nim. Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání. Žalovaná v odvolacím řízení doplnila správní spis o závazné stanovisko m. v. ze dne 10. 10. 2019 včetně podkladů pro jeho vydání. V návaznosti na to žalovaná poučila žalobce o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k nim. Žalovaná následně vydala napadené rozhodnutí. Mimo jiné konstatovala, že bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce byl na území Č. r. zaměstnán bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon zaměstnání byl na povolení vázán. Uvedla, že žalobce svojí činností spočívající ve s. p. naplnil znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, když na území Č. r. vstoupil s úmyslem vydělat peníze. Na základě závazného stanoviska m. v., které se obsahově shoduje se závazným stanoviskem m., shledala, že vycestování žalobce zpět na U. je možné a nepředstavuje pro žalobce nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života.

Posouzení žalobních bodů

8. Soud předně konstatuje, že obecná tvrzení žalobce, že byla v řízení porušena ustanovení § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce např. obecně namítal (parafrázoval), že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce tak sice velmi obecně naznačil možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nerozporoval žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (kromě již výše zmíněného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložil ani podklady jiné (žalobce kupříkladu netvrdil, natož aby prokazoval, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací). Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně*

odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (viz usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval.

9. Žalobce pak konkrétně namítl, že na území Č. r. nevykonával práci a nebyl v pracovněprávním vztahu. Soud uvádí, že tato argumentace žalobce s přihlédnutím ke skutkovým zjištěním správních orgánů, jak plynou z obsahu správního spisu, neobstojí. Žalobce při výsledku jednoznačně uvedl (viz protokol o výsledku ze dne X), že práci na předmětné s. vykonával t. a zároveň uvedl, že nejprve je vozil do práce prostředník a „poslední týden jezdil sám vypůjčeným autem“, z čehož vyplývá, že ve skutečnosti v Č. r. pracoval nelegálně ještě déle (když zároveň doznal, že od X po přibližně d. pobytu na S., kde rovněž pracoval bez povolení, odjel do Č. r. s primárním účelem vydělání peněz). Byla domluvena hodinová odměna ve výši X Kč, přičemž úkoly mu zadávala osoba (prostředník I.), která jeho práci kontrolovala, a která mu dala k dispozici pracovní nářadí (které jsou rovněž zachyceny na fotografii ve správním spisu).
10. Soud konstatuje, že v řízení bylo prokázáno (k tomu srov. str. 3 - 4 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jakož i str. 3 - 7 podrobně zpracovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí), že žalobce vykonával pracovní činnost na s. v B. nejméně dne X, práci konal podle pokynů jiné osoby za sjednanou hodinovou odměnu ve výši X Kč, přičemž pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobce vykonával bez povolení k zaměstnání, což bylo doloženo jak sdělením Ú. p. Č. r. ze dne 5. 9. 2018, tak i vyjádřením samotného žalobce, ačkoliv bylo pracovní povolení podmínkou k výkonu zaměstnání, neboť se v řízení nezjistilo, že by žalobce spadl pod některou z výjimek stanovenou § 98 a § 98a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Skutečnost, že žalobce byl držitelem cestovního víza vydaného P. r. typu X, účel vydání X, s platností od X do X, žalobce neopravňovala k výkonu pracovní činnosti na území Č. r. (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, publ. pod č. X Sb. NSS). Žalovaná i správní orgán I. stupně si závaznými stanovisky M. v. ze dne 3. 10. 2018, ev. č. ZS43355, a m. v. ze dne 10. 10. 2019, č. j. MV-87794-2/OAM-2019, ověřily, že je vycestování žalobce na U. možné, a tudíž postupovaly zcela v souladu se zákonem, pokud podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložily žalobci správní vyhoštění a podle § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovily dobu, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států E. u., na X m. od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území Č. r., a současně žalobci stanovily dobu k vycestování z území Č. r. v délce X dní od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. že takové rozhodnutí žalovaná potvrdila. Námitka

žalobce, že v předmětné věci nebyly k takovému postupu splněny podmínky, tedy není důvodná.

11. Žalobce dále nesouhlasí se závěry závazného stanoviska m. v. ze dne 10. 10. 2019 o neexistenci překážky pro vycestování na U. V případě vycestování do vlasti by mu hrozilo skutečné nebezpečí, jelikož na U. panuje nestabilita, nejistota a beztrestnost značně dopadající na civilní obyvatelstvo, a to na celém území státu.
12. Pokud jde o žalobní bod brojící proti závěru závazných stanovisek o neexistenci překážky pro vycestování žalobce na U., ani tomu soud nemůže přisvědčit. Správní orgán I. stupně rozhodl o neexistenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska M. v., v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání m. v. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. M. v. i m. v. se přitom podrobně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že situace v zemi je stabilní a občasné o. i. se omezují pouze na l. d. mezi s. o. na j. země a zbytkem státu. Závazná stanoviska vychází ze zprávy o zemi původu, která je součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z této vyplývá, že na U. v Z. o. nepanuje v. stav či nestabilita, která by pro žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na tomto místě znamenala riziko zranění, usmrcení nebo nelidského zacházení v souvislosti s probíhajícím o. k. mezi u. v. v. a s. (viz usnesení N. s. s. ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17), naopak se zde uvádí, že o. k. se omezuje pouze na d. o. na j. země, které jsou (jak nakonec uváděl i sám žalovaný během výslechu) značně vzdálené od místa jeho bydliště.
13. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven skutečnému nebezpečí, např. důsledkem jím namítané nestability země, a že na základě konkrétních důvodů týkajících se žalobce lze očekávat, že právě jemu by hrozilo konkrétní riziko. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, pokud žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud o. k. probíhá právě v tom r. země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u něj dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek N. s. s. ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015-24). Žalobce ve správním ani soudním řízení však netvrdil ani neprokával, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku situace v zemi vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že by se tak mohlo stát v budoucnu. Naopak při výslechu výslovně vyloučil, že by mu při návratu na U. hrozilo jakékoli nebezpečí. M. i m. v. tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.
14. K tvrzení žalobce, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění, stanovená doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států E. u. a doba k vycestování z Č. r., soud uvádí, že tato žalobcova domněnka (žalobní bod) je velmi obecná a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobce podpořeno. Soud tak toliko závěrem shrnuje, že podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění splněny byly, a to z toho důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobce pracoval na území Č. r., aniž by k tomu disponoval

řádným povolením k zaměstnání. Tímto jednáním žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny předpoklady pro uložení správního vyhoštění, byl správní orgán I. stupně zároveň povinen stanovit dobu pro vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a současně dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států E. u. (jak vyplývá i ze samotného vymezení pojmu správní vyhoštění podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námitky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce